

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

9 martie 2017(*)

„Trimitere preliminară – Cooperare judiciară în materie civilă – Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 – Domeniu de aplicare temporal și material – Materie civilă și comercială – Procedură de executare silită pentru recuperarea unei creanțe neplătite pentru parcare într-o parcare publică – Includere – Noțiunea «instanță» – Notar care a adoptat o ordonanță de executare în temeiul unui «înscris constatator al creanței»”

În cauza C-551/15,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Općinski sud u Puli-Pola (Tribunalul Municipal din Pula, Croația), prin decizia din 20 octombrie 2015, primită de Curte la 23 octombrie 2015, în procedura

Pula Parking d.o.o.

împotriva

Sven Klaus Tederahn,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din domnul M. Ilešič, președinte de cameră, doamna A. Prechal, domnul A. Rosas, doamna C. Toader (raportor) și domnul E. Jarašiūnas, judecători,

avocat general: domnul M. Bobek,

grefier: domnul M. Aleksejev, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 14 iulie 2016,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Pula Parking d.o.o., de M. Kuzmanović și de S. L. Pacheco-Vinković, odvjjetnici;
- pentru domnul Tederahn, de E. Zadravec, odvjjetnik;
- pentru guvernul croat, de A. Metelko-Zgombić, în calitate de agent;
- pentru guvernul german, de T. Henze și de M. Hellmann, în calitate de agenți;
- pentru guvernul elvețian, de M. Schöll, în calitate de agent;
- pentru Comisia Europeană, de C. Cattabriga, de S. Ječmenica și de M. Wilderspin, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 27 octombrie 2016,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea Regulamentului (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2012, L 351, p. 1).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei proceduri de executare silită între Pula Parking d.o.o., pe de o parte, și domnul Sven Klaus Tederahn, pe de altă parte, în legătură cu o cerere de recuperare a unei creanțe neplătite pentru parcare într-o parcare publică.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Regulamentul nr. 1215/2012 are ca temei juridic articolul 67 alineatul (4) și articolul 81 alineatul (2) literele (a), (c) și (e) TFUE.
- 4 Considerentele (3), (4), (10), (26) și (34) ale Regulamentului nr. 1215/2012 au următorul cuprins:
- „(3) Uniunea și-a stabilit ca obiectiv să mențină și să dezvolte un spațiu de libertate, securitate și justiție, care să faciliteze, printre altele, accesul la justiție, în special prin intermediul principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judiciare și extrajudiciare în materie civilă. [...]
- (4) Anumite diferențe între normele interne care reglementează competența judiciară și recunoașterea hotărârilor împiedică buna funcționare a pieței interne. Adoptarea de dispoziții care să unifice normele referitoare la conflictele de competență în materie civilă și comercială și care să asigure recunoașterea și executarea rapidă și simplă a hotărârilor pronunțate într-un stat membru este indispensabilă.
- [...]
- (10) Domeniul de aplicare a prezentului regulament trebuie să includă toate aspectele importante de drept civil și comercial, cu excepția anumitor aspecte bine definite [...].
- [...]
- (26) Încrederea reciprocă în administrarea justiției în Uniune justifică principiul potrivit căruia hotărârile pronunțate într-un stat membru ar trebui recunoscute în toate statele membre, fără să fie necesare proceduri speciale. În plus, obiectivul diminuării duratei și costurilor litigiilor transfrontaliere justifică eliminarea hotărârii de încuviințare a executării înainte de executarea unei hotărâri în statul membru solicitat. Drept urmare, o hotărâre pronunțată de instanțele unui stat membru ar trebui tratată ca și cum ar fi fost pronunțată în statul membru solicitat.
- [...]
- (34) Ar trebui asigurată continuitatea între Convenția [din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 1972, L 299, p. 32, Ediție specială, 19/vol. 10, p. 3)], Regulamentul (CE) nr. 44/2001 [al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74)] și prezentul regulament, fiind necesar să se prevadă unele dispoziții tranzitorii în acest sens. Aceeași necesitate a continuității este valabilă cu privire la interpretarea de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene a Convenției [din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială] și a regulamentelor de înlocuire a acesteia.”

5 Capitolul I din Regulamentul nr. 1215/2012 este intitulat „Domeniu de aplicare și definiții”. Acesta conține articolul 1 alineatul (1), care prevede:

„Prezentul regulament se aplică în materie civilă și comercială, indiferent de natura instanței. Acesta nu se aplică, în special, în materie fiscală, vamală sau administrativă și nici răspunderii statului pentru actele sau omisiunile sale în exercitarea autorității publice (*acta iure imperii*).”

6 Potrivit articolului 2 din acest regulament:

„În sensul prezentului regulament:

a) «hotărâre» înseamnă o hotărâre pronunțată de o instanță dintr-un stat membru, indiferent de denumirea acesteia, inclusiv un decret, un ordin, o ordonanță sau un mandat de executare, precum și o decizie privind stabilirea de către un grefier al instanței a cheltuielilor de judecată.

[...]”

7 Articolul 3 din regulamentul menționat are următorul cuprins:

„În sensul prezentului regulament, noțiunea «instanță» include următoarele autorități, în măsura în care au competență judiciară în materiile ce intră sub incidența prezentului regulament:

(a) în Ungaria, în procedurile sumare privind ordinele de plată (*fizetési meghagyásos eljárás*), notarul (*közjegyző*);

(b) în Suedia, în procedurile sumare privind ordinele de plată (*betalningsföreläggande*) și asistența (*handräckning*), autoritatea de executare silită (*kronofogdemyndigheten*).”

8 Articolul 66 alineatele (1) și (2) din același regulament prevede:

„(1) Prezentul regulament se aplică numai acțiunilor judiciare intentate, actelor autentice întocmite sau înregistrate în mod oficial și tranzacțiilor judiciare aprobate sau încheiate la 10 ianuarie 2015 sau după această dată.

(2) Fără a aduce atingere articolului 80, Regulamentul (CE) nr. 44/2001 continuă să se aplice hotărârilor pronunțate în cadrul acțiunilor judiciare intentate, actelor autentice întocmite sau înregistrate în mod oficial și tranzacțiilor judiciare aprobate sau încheiate înainte de 10 ianuarie 2015 și care intră în domeniul de aplicare al regulamentului respectiv.”

Dreptul croat

9 Articolul 31 din Ovršni zakon (Legea privind executarea silită, *Narodnenovine*, br. 112/12, 25/13 și 93/14) prevede:

„(1) În temeiul prezentei legi, înscris constatator al creanței înseamnă o factură, [...] un extras din registrele contabile, un act sub semnătură privată legalizat și orice document considerat a constitui un act oficial în temeiul unor reglementări specifice. Calculul dobânzilor se consideră de asemenea că constituie o factură.

(2) Un înscris constatator al creanței este executoriu dacă se regăsesc în cuprinsul său identitatea creditorului și a debitorului, precum și obiectul, natura, întinderea și data de executare a obligației pecuniare.

(3) Pe lângă informațiile prevăzute la alineatul (2) al prezentului articol, o factură transmisă unei persoane fizice care nu exercită o activitate înregistrată trebuie să indice debitorului că, în cazul neexecutării obligației pecuniare devenite exigibile, creditorul poate solicita executarea silită în temeiul unui înscris constatator al creanței.

[...]”

- 10 Potrivit articolului 278 din Legea privind executarea silită, notarii soluționează cererile de deschidere a unei proceduri de executare în temeiul unui înscris constatator al creanței.
- 11 În conformitate cu articolul 279 alineatele 1 și 3 din această lege, competența teritorială în materia executării revine notarului în a cărui circumscripție are domiciliul sau sediul debitorul urmărit. Potrivit articolului 38 din aceeași lege, această competență teritorială este exclusivă. Cererea de executare formulată în fața unui notar care nu este competent din punct de vedere teritorial este respinsă de instanță.
- 12 Conform articolului 282 alineatul 3 din legea menționată, notarul în fața căruia este formulată în termen o contestație admisibilă și motivată împotriva ordonanței pe care a adoptat-o transmite dosarul spre examinare instanței competente, care se pronunță cu privire la contestație în conformitate cu articolele 57 și 58 din aceeași lege.
- 13 Articolul 283 alineatul 1 din aceeași lege prevede că, la cererea solicitantului, notarul aplică formula executorie pe o copie a ordonanței de executare pe care a adoptat-o dacă în termen de opt zile de la expirarea termenului de contestație nu s-a formulat contestație.
- 14 Potrivit articolului 58 alineatul 3 din Legea privind executarea silită, instanța căreia i-a fost transmis dosarul privind ordonanța care face obiectul contestației poate infirma această ordonanță de executare în măsura în care prin aceasta se dispune executarea și poate anula măsurile adoptate, procedura continuând potrivit normelor aplicabile în cazul contestării unei somații de plată.

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 15 Pula Parking, societate aparținând orașului Pula (Croatia), asigură, în temeiul unei decizii din 16 decembrie 2009 a primarului acestui oraș, astfel cum a fost modificată la 11 februarie 2015, administrarea, supravegherea, întreținerea și curățenia parcărilor publice cu plată din oraș, încasarea taxei de parcare, precum și alte sarcini conexe.
- 16 La 8 septembrie 2010, domnul Tederahn, care are domiciliul în Germania, și-a parcat vehiculul într-o parcare publică cu plată din orașul Pula. Pula Parking i-a eliberat domnului Tederahn un tichet de parcare.
- 17 Potrivit contractului de parcare încheiat prin eliberarea acestui tichet, domnul Tederahn era obligat să plătească tichetul respectiv în termen de opt zile de la emitere, termen după care curgeau dobânzi de întârziere.
- 18 Întrucât domnul Tederahn nu a achitat sumele datorate în termenul prevăzut, Pula Parking a introdus la 27 februarie 2015 la un notar cu sediul în Pula o cerere de executare silită în temeiul unui „înscris constatator al creanței”, potrivit articolului 278 din Legea privind executarea silită.
- 19 „Înscrisul constatator al creanței” depus de Pula Parking era un extras certificat din registrele sale contabile potrivit căruia, având în vedere factura din 8 septembrie 2010, suma de 100 de kuna croate (HRK) (aproximativ 13 euro) era exigibilă la data de 16 septembrie 2010.
- 20 În temeiul acestui înscris, notarul a emis o ordonanță de executare la 25 martie 2015.
- 21 Dat fiind că domnul Tederahn a formulat contestație împotriva acestei ordonanțe la 21 aprilie 2015, cauza a fost trimisă la Općinski sud u Puli-Pola (Tribunalul Municipal din Pula, Croatia), în conformitate cu articolul 282 alineatul 3 din Legea privind executarea silită.
- 22 În cadrul contestației formulate, domnul Tederahn a invocat un motiv întemeiat pe necompetența materială și teritorială a notarului care a adoptat ordonanța de executare din 25 martie 2015, întrucât

acesta nu era competent să adopte o astfel de ordonanță în temeiul unui „înscriș constatator al creanței” din 2010 împotriva unui cetățean german sau a unui resortisant din orice alt stat membru al Uniunii.

23 În aceste condiții, Općinski sud u Puli-Pola (Tribunalul Municipal din Pula) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Având în vedere natura juridică a raporturilor dintre părțile din litigiu, Regulamentul nr. 1215/2012 este aplicabil în speță?

2) Regulamentul nr. 1215/2012 privește și competența notarilor din Croația?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la domeniul de aplicare temporal al Regulamentului nr. 1215/2012

24 Întrucât domnul Tederahn a invocat inaplicabilitatea *ratione temporis* a Regulamentului nr. 1215/2012 ca urmare a încheierii contractului privind utilizarea parcării la o dată anterioară aderării Republicii Croația la Uniune, la 1 iulie 2013, trebuie amintit că actul de aderare a unui nou stat membru se întemeiază în mod esențial pe principiul general al aplicării imediate și integrale a dispozițiilor de drept al Uniunii în privința statului respectiv, derogările fiind admise numai în măsura în care sunt prevăzute expres prin dispoziții tranzitorii (Hotărârea din 28 aprilie 2009, Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, punctul 33).

25 În ceea ce privește mai exact Regulamentul nr. 1215/2012, trebuie amintit că, în conformitate cu articolul 66 alineatul (1), acest regulament se aplică numai acțiunilor judiciare intentate, actelor autentice întocmite sau înregistrate în mod oficial și tranzacțiilor judiciare aprobate sau încheiate la 10 ianuarie 2015 sau după această dată.

26 În speță, deși cauza principală privește recuperarea unei creanțe neplătite pentru parcare, datorată în temeiul unui contract încheiat anterior aderării Republicii Croația la Uniune, procedura de executare silită a fost introdusă la 27 februarie 2015, după intrarea în vigoare a Regulamentului nr. 1215/2012, iar instanța de trimitere a fost sesizată cu litigiul principal la 21 aprilie 2015, astfel încât o acțiune precum cea în discuție în litigiul principal intră în domeniul de aplicare temporal al regulamentului amintit.

27 După cum a arătat avocatul general la punctul 33 din concluzii, în mod obișnuit, recuperarea silită a creanțelor exigibile este de altfel supusă normelor procedurale în vigoare la momentul în care este intentată acțiunea, iar nu celor aplicabile la momentul la care a fost încheiat contractul inițial.

28 Concluzia de la punctul 26 din prezenta hotărâre este confirmată și de jurisprudența Curții pronunțată sub imperiul Convenției din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, a cărei continuitate trebuie asigurată, astfel cum reiese din considerentul (34) al Regulamentului nr. 1215/2012, în ceea ce privește interpretarea articolul 66 alineatul (1) din acest regulament, potrivit căreia singura condiție necesară și suficientă pentru ca regimul instituit prin respectivul regulament să se aplice în privința litigiilor referitoare la raporturi de drept născute înainte de intrarea sa în vigoare este ca acțiunea judiciară să fie introdusă ulterior acestei date (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 noiembrie 1979, Sanicentral, 25/79, EU:C:1979:255, punctul 6).

Cu privire la prima întrebare

29 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că o procedură de executare silită inițiată de o societate deținută de o colectivitate teritorială împotriva unei persoane fizice domiciliată în alt stat membru în vederea recuperării unei creanțe neplătite pentru parcare într-o parcare publică, a cărei exploatare a fost delegată acestei societăți de către respectiva colectivitate, intră în domeniul de aplicare al acestui regulament.

- 30 Pula Parking, guvernele croat și elvețian și Comisia Europeană sunt de acord în esență să recunoască o natură civilă, în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012, raportului juridic din litigiul principal.
- 31 Cu titlu introductiv, în măsura în care Regulamentul nr. 1215/2012 înlocuiește în prezent Regulamentul nr. 44/2001, trebuie amintit că interpretarea dată de Curte în privința dispozițiilor acestui din urmă regulament este valabilă și pentru Regulamentul nr. 1215/2012 atunci când dispozițiile celor două instrumente de drept al Uniunii pot fi calificate ca fiind echivalente (Hotărârea din 16 noiembrie 2016, Schmidt, C-417/15, EU:C:2016:881, punctul 26 și jurisprudența citată).
- 32 În această privință, astfel cum rezultă din articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012, care preia termenii articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 44/2001, domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1215/2012 privește „materia civilă și comercială”.
- 33 Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, pentru a asigura, în măsura posibilului, egalitatea și uniformitatea drepturilor și a obligațiilor care decurg din regulamentul menționat pentru statele membre și pentru persoanele interesate, noțiunea „materie civilă și comercială” nu trebuie interpretată ca reprezentând o simplă trimitere la dreptul intern al unuia sau al altuia dintre statele în cauză. Noțiunea respectivă trebuie considerată o noțiune autonomă, care trebuie interpretată prin referire, pe de o parte, la obiectivele și la sistemul regulamentului amintit și, pe de altă parte, la principiile generale care reies din ansamblul ordinilor juridice naționale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 octombrie 2015, Aannemingsbedrijf Aertssen și Aertssen Terrassements, C-523/14, EU:C:2015:722, punctul 29 și jurisprudența citată).
- 34 Pentru a stabili dacă o materie intră sau nu intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1215/2012, trebuie să se identifice raportul juridic existent între părțile în litigiu și să se examineze temeiul și modalitățile de exercitare a acțiunii introduse (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 aprilie 2013, Sapir și alții, C-645/11, EU:C:2013:228, punctul 34, precum și Hotărârea din 12 septembrie 2013, Sunico și alții, C-49/12, EU:C:2013:545, punctul 35).
- 35 În speță, așa cum a arătat și avocatul general la punctele 49-51 din concluzii, administrarea parcurii publice și încasarea taxelor de parcare constituie o misiune de interes local, asigurată de Pula Parking, întreprindere deținută de orașul Pula. Cu toate acestea, deși atribuțiile pe care le exercită Pula Parking i-au fost încredințate printr-un act al unei autorități publice, nici stabilirea creanței neplătite pentru parcare, de natură contractuală, nici acțiunea în recuperarea acesteia, care are drept scop apărarea unor interese private și care este reglementată de dispozițiile naționale de drept comun aplicabile raporturilor dintre particulari, nu par să impună orașului Pula sau societății Pula Parking exercitarea unor prerogative de putere publică.
- 36 În această privință, din dosarul aflat la dispoziția Curții pare să reiasă, instanța de trimitere trebuind totuși să verifice acest aspect, că creanța pentru parcare invocată de Pula Parking nu este însoțită de penalități care pot fi considerate că rezultă dintr-un act de putere publică al acesteia și nu prezintă un caracter punitiv, ci constituie, prin urmare, simpla contraprestație a unui serviciu furnizat.
- 37 Pe de altă parte, nu rezultă nici că, prin eliberarea tichetului de parcare persoanelor interesate, Pula Parking și-a acordat ei înseși un titlu executoriu, prin derogare de la normele de drept comun, deoarece, ca urmare a eliberării acestui tichet, Pula Parking se află în măsură, la fel ca titularul unei facturi, numai să se prevaleze de un înscris constatator al creanței de natură să îi permită inițierea unei proceduri în conformitate cu dispozițiile din Legea privind executarea silită (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 septembrie 2013, Sunico și alții, C-49/12, EU:C:2013:545, punctul 39).
- 38 Rezultă că raportul juridic existent între Pula Parking și domnul Tederahn trebuie în principiu să fie calificat drept raport juridic de drept privat și, prin urmare, intră în sfera noțiunii „materie civilă și comercială” în sensul Regulamentului nr. 1215/2012.

39 În lumina ansamblului considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că o procedură de executare silită inițiată de o societate deținută de o colectivitate teritorială împotriva unei persoane fizice domiciliată în alt stat membru în vederea recuperării unei creanțe neplătite pentru parcare într-o parcare publică, a cărei exploatare a fost delegată acestei societăți de către respectiva colectivitate, și care nu prezintă niciun caracter punitiv, ci constituie simpla contraprestație a unui serviciu furnizat, intră în domeniul de aplicare al acestui regulament.

Cu privire la a doua întrebare

40 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că, în Croația, notarii, atunci când acționează în cadrul competențelor ce le sunt conferite prin dreptul național în procedurile de executare silită în temeiul unui „înscris constatator al creanței”, se încadrează în sfera noțiunii „instanță” în sensul acestui regulament.

41 Pula Parking și guvernul croat consideră că, în cadrul Regulamentului nr. 1215/2012, termenului „instanță” trebuie să i se dea un sens larg, care să permită să fie incluse nu numai instanțele în sens strict, care exercită funcții jurisdicționale, ci și notarii. Comisia Europeană, precum și celelalte persoane interesate prevăzute la articolul 23 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene care au depus observații, cu excepția guvernului elvețian, care nu s-a exprimat cu privire la acest aspect, consideră că, fără a se aduce atingere unei modificări a regulamentului, notarii din Croația nu pot fi asimilați unei instanțe, în sensul regulamentului, pentru procedurile de executare silită în temeiul unui „înscris constatator al creanței”.

42 Astfel cum rezultă din jurisprudența constantă a Curții, în lipsa unei trimeri la dreptul statelor membre, dispozițiile Regulamentului nr. 1215/2012 trebuie să fie interpretate în mod autonom, ținând seama de economia generală, de obiectivele și de geneza acestui instrument al dreptului Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 iulie 2016, Hőszi, C-222/15, EU:C:2016:525, punctul 29 și jurisprudența citată).

43 În ceea ce privește economia generală a Regulamentului nr. 1215/2012, este necesar să se observe că, în mai multe rânduri, acest regulament face trimitere la noțiunile „instanță”, „competență” sau „acțiuni judiciare”, fără însă a le defini.

44 Astfel, titlul Regulamentului nr. 1215/2012 se referă la „competența judiciară”, iar articolul 66 din acesta, care privește aplicarea *ratione temporis* a regulamentului, precizează la alineatul (1) că regulamentul se aplică numai „acțiunilor judiciare” intentate începând cu data de 10 ianuarie 2015.

45 În capitolul I, intitulat „Domeniu de aplicare și definiții”, articolul 1 punctul 1 din acest regulament prevede că acesta se aplică în materie civilă și comercială, indiferent de natura instanței. Articolul 2 din regulamentul menționat definește noțiunea „hotărâre” ca fiind orice hotărâre pronunțată de o instanță dintr-un stat membru, indiferent de denumirea care i se dă unei asemenea hotărâri.

46 Articolul 3 din același regulament indică unele autorități care, întrucât au competența să se pronunțe în materii care intră în domeniul de aplicare al acestui regulament, sunt considerate instanțe, și anume, în Ungaria, în procedurile sumare privind ordinele de plată, notarul și, în Suedia, în procedurile sumare privind ordinele de plată și asistența, autoritatea de executare silită. Întrucât acest articol privește în mod specific autoritățile pe care le enumeră, notarii din Croația nu intră sub incidența acestuia. Nu este relevant în această privință faptul că Regulamentul nr. 1215/2012 a fost adoptat la 12 decembrie 2012, înainte de aderarea Republicii Croația la Uniune, și că adaptările tehnice ale acquis-ului Uniunii au vizat numai actele juridice ale Uniunii adoptate și publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* înainte de 1 iulie 2012.

47 Pe de altă parte, în ceea ce privește funcțiile notarilor, Curtea a arătat în mod constant că există diferențe fundamentale între funcțiile jurisdicționale și funcțiile notariale (a se vedea în acest sens

Hotărârea din 24 mai 2011, Comisia/Austria, C-53/08, EU:C:2011:338, punctul 103, Hotărârea din 1 octombrie 2015, ERSTE Bank Hungary, C-32/14, EU:C:2015:637, punctul 47, precum și Hotărârea din 1 februarie 2017, Comisia/Ungaria, C-392/15, EU:C:2017:73, punctul 111).

- 48 Trebuie să se constate totodată că, spre deosebire, de exemplu, de Regulamentul (UE) nr. 650/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești și acceptarea și executarea actelor autentice în materie de succesiuni și privind crearea unui certificat european de moștenitor (JO 2012, L 201, p. 107), care precizează la articolul 3 alineatul (2) că termenul „instanță judecătorească” în sensul acestui regulament include nu numai autoritățile judiciare, ci și orice altă autoritate competentă în această materie care exercită atribuții judiciare și care îndeplinește anumite condiții enumerate de aceeași dispoziție, Regulamentul nr. 1215/2012 nu cuprinde nicio dispoziție generală care să aibă un asemenea efect.
- 49 Se impune, în consecință, astfel cum s-a amintit la punctul 42 din prezenta hotărâre, ca noțiunea „instanță” să se aprecieze în cadrul prezentei cauze în lumina obiectivelor pe care le urmărește Regulamentul nr. 1215/2012, a cărui interpretare o solicită instanța de trimitere.
- 50 În această privință, trebuie amintit că, potrivit considerentului (4) al regulamentului menționat, este indispensabilă unificarea normelor referitoare la conflictele de competență în materie civilă și comercială pentru a asigura recunoașterea și executarea rapidă și simplă a hotărârilor pronunțate într-un stat membru. Astfel cum se amintește în considerentul (26) al aceluiași regulament, acest principiu al recunoașterii reciproce este justificat, înainte de orice, de încrederea reciprocă în administrarea justiției în Uniune.
- 51 Reiese din jurisprudența Curții că atât principiul încrederii reciproce între statele membre, cât și principiul recunoașterii reciproce au în dreptul Uniunii o importanță fundamentală, având în vedere că permit crearea și menținerea unui spațiu fără frontiere interne (Hotărârea din 5 aprilie 2016, Aranyosi și Căldăraru, C-404/15 și C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, punctul 78 și jurisprudența citată).
- 52 În sistemul Regulamentului nr. 1215/2012, aceste principii se traduc prin instrumentarea și executarea hotărârilor judecătorești ale instanțelor dintr-un stat membru ca și cum ar fi fost pronunțate în statul membru în care se solicită executarea.
- 53 Regulamentul nr. 1215/2012, al cărui temei juridic este articolul 67 alineatul (4) TFUE, care vizează facilitarea accesului la justiție, printre altele prin intermediul principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești, urmărește astfel, în domeniul cooperării în materie civilă și comercială, consolidarea sistemului simplificat și eficient al normelor de conflict, de recunoaștere și de executare a hotărârilor judecătorești instaurat prin instrumentele juridice în continuarea cărora se înscrie, pentru a facilita cooperarea judiciară în scopul de a contribui la realizarea obiectivului încredințat Uniunii de a deveni un spațiu de libertate, securitate și justiție, întemeindu-se pe gradul ridicat de încredere care trebuie să existe între statele membre (a se vedea prin analogie, în domeniul cooperării polițienești și judiciare în materie penală, Hotărârea din 1 iunie 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, punctul 32).
- 54 În consecință, date fiind obiectivele urmărite de Regulamentul nr. 1215/2012, noțiunea „instanță” în sensul acestuia trebuie să fie interpretată ținând seama de necesitatea de a permite instanțelor naționale din statele membre să identifice hotărârile pronunțate de instanțele din alte state membre și să procedeze, cu celeritatea impusă de acest regulament, la executarea acestor hotărâri. Astfel, respectarea principiului încrederii reciproce în administrarea justiției în statele membre ale Uniunii, care stă la baza aplicării regulamentului menționat, presupune printre altele că hotărârile a căror executare se solicită în alt stat membru au fost pronunțate într-o procedură judiciară care oferă garanții de independență și de imparțialitate, precum și de respectare a principiului contradictorialității.

- 55 Această concluzie este confirmată de geneza Regulamentului nr. 1215/2012. În această privință, Propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială [COM(2010)748 final] privind reformarea Regulamentului nr. 44/2001 prevedea inserarea în capitolul I din Regulamentul nr. 1215/2012, intitulat „Domeniu de aplicare și definiții”, a unei definiții a noțiunii „instanță” astfel încât aceasta să includă „orice autoritate desemnată de un stat membru ca fiind competentă în materiile care intră în domeniul de aplicare al [...] regulament[ului]”. Legiuitorul Uniunii nu a reținut însă această abordare.
- 56 În speță, după cum a arătat guvernul croat în ședință, în Croația, notarii fac parte din serviciul public notarial, care este distinct de sistemul judiciar. În conformitate cu dispozițiile Legii privind executarea silită, notarii sunt competenți să soluționeze prin ordonanță cererile de deschidere a unei proceduri de executare în temeiul unui înscris constatator al creanței. După ce ordonanța a fost notificată părâtului, acesta poate formula contestație. Notarul în fața căruia este formulată în termen o contestație admisibilă și motivată împotriva ordonanței pe care a adoptat-o transmite dosarul spre examinare instanței competente, care se pronunță cu privire la contestație.
- 57 Rezultă din aceste dispoziții că ordonanța de executare în temeiul unui „înscris constatator al creanței” emisă de un notar nu este notificată debitorului decât după adoptare, fără ca cererea prin care a fost sesizat notarul să îi fi fost comunicată debitorului.
- 58 Deși este adevărat că debitorul are posibilitatea de a formula contestație împotriva ordonanței de executare adoptată de notar și că notarul pare să exercite atribuțiile care i-au fost conferite în cadrul unei proceduri de executare silită în temeiul unui „înscris constatator al creanței” sub controlul unei instanțe, căreia notarul trebuie să îi trimită eventualele contestații, nu este mai puțin adevărat că examinarea de către notar, în Croația, a cererii de adoptare a unei ordonanțe de executare în acest temei nu se desfășoară în contradictoriu.
- 59 Având în vedere toate considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la cea de a doua întrebare că Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că, în Croația, notarii, atunci când acționează în cadrul competențelor ce le sunt conferite prin dreptul național în procedurile de executare silită în temeiul unui „înscris constatator al creanței”, nu se încadrează în sfera noțiunii „instanță” în sensul acestui regulament.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 60 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

- 1) **Articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că o procedură de executare silită inițiată de o societate deținută de o colectivitate teritorială împotriva unei persoane fizice domiciliată în alt stat membru în vederea recuperării unei creanțe neplătite pentru parcare într-o parcare publică, a cărei exploatare a fost delegată acestei societăți de către respectiva colectivitate, și care nu prezintă niciun caracter punitiv, ci constituie simpla contraprestație a unui serviciu furnizat, intră în domeniul de aplicare al acestui regulament.**
- 2) **Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că, în Croația, notarii, atunci când acționează în cadrul competențelor ce le sunt conferite prin dreptul național în procedurile**

de executare silită în temeiul unui „înscris constatator al creanței”, nu se încadrează în sfera noțiunii „instanță” în sensul acestui regulament.

Semnături

* Limba de procedură: croata.